אלא ב"מ טולין ב"מ • ומטמא דרב סונגא כריה דרב יהושפט אע"ג דהוי ספק ספקא מ"מ לא בטלמא אין טולין הכא

וכן נמי הוה לן למגזר אטו בטלמא: שמטמא) (ב) בימי זיבתה דמאחר ז' ימי נדה כל הימים שתרלה תפיל מלה לא תלף מקרו ימי זיבתה עד שתספור ז' נקיים:

הדרן עלך בא סימן

דם הגדה • מנגע הני מילי • גרסת דלמר כפ' בעת טרוים (נמ"לנה) לאחריס גורס טומאה לעצמו לא כ"ם ולים ליה דקמיר המשתלח יוכיח הכא לא לריך קרא ומיהו לדם נדה של מלוכעת אלטריך שפיר קרא דהדם לוט גורס טומאה ולקמן דמלריך קרא לטומאת זוב ובמגע ובמשא ולא יליף מדם הגדה דהכא משום דאיכא למפרך מה לדם הגדה שכן מטמא באוהל ותם תאמר וכיון דלא ילפינן מהכא אמאי אלטריך לקמן קרא למטומי זב יבם מהיכא תיתי לטמא ויש לומר טמר כיון דהשוה הכתוב דם נדה וזוב לטומאה ממילא ילפינן מהדדי דגילוי מילתא במעלמא הוא: **ורבן** הא דתנן המפלת כ' • מיתה דהייט הכיא קשיא גופיה ד"ל דה"ק וכ"ת דאין הכי נמי דיבם מטיקרא מהור והתנן המפלת כ' לא נמי ד"ל ומו יבם מטומה כמין יבמטין

לא כמין קליפה מגלן:

יכול הכא לאן מונגעת כ' • אבן מונגעת שמטמאה בביאה כ' ולא"ם מה יוכיח שמטמא בביאה ואיט טוהר מקבר ומוכר ועוד מלרע נופיה מפרש ר"ש בריש אלו דברים (מסכתים דף סה:") דלא עביד מקבר ומוכר אלא לטמא לטמא ומקרן ומ"ש עמר דמקרא דהכא ממעטינן להו הכי ולא המלרע ולא המת:

"אף מדוה נמי מטמא באבן מסמא • ומס מדוה מהיא (ג) לטמא מקבר ומוכר ומוכר ממעטינן נמי מאבן מסמא דהא מכח מקבר ומוכר הוי טומאה לאבן מסמא כדתנן בפ"ב מכן לרבות עבר מלעטון זו על גב זו ועל גביהן אבן מסמא אלמוד לומר לל המקבר ואלר"ל דאבן מסמא נפקא לן מטוס דלשא דלא מסמא אלא מאהלין ומקרן ולהכי אלטריך למעוטי מדוה אף מאבן מסמא שהיא טומאה קלה: אבן

קרא למעוטי דרבנא **יכול** תהא אבן מונגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים: ודין הוא ומה זב שאינו ממטא בביאה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים, אבן מונגעת שמטמאה בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל "הזב הזב" ולא אבן מונגעת ולטעמא דמעטיה קרא דא לא דבי ממטאה אלא מי אמרת "הזב" ולא אבן מונגעת ה"נ אמר קרא "אשר היא" יושבת עליו = היא ולא דמה,

*ימי לידה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת זיבתה אמר רב כהנא ת"ש ראתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק זיבה ספק לידה מביאה קרבן ואינו נאכל ימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר רב פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת זכר היא וכל הני שבעה יתירי דקא בינו לה סלקי לה לספירת זיבתה אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת זכר איכא לספוקי ביולדת נקבה ליכא לספוקי אלא לאו שמע מינה עולין שמע מינה {תשעה ימים טמאין ותשעה ימים טהורין משמשת שמונה ימים מתוך שמונה עשר ועשרה ימים טמאין ועשרה ימים טהורים ימי שמשה *כימי זיבתה וכן למאה וכן לאלף}:

הדרן עלך בא סימן

דם הגדה יבש המת ממטמאין לחין וממטמאין יבשין, אבל הזב, והגיע והרוק, *והשרץ, והעבלה והשכבת זרע ממטמאין לחין ואין ממטמאין יבשין, ואם יכולין להשרות ולהחזיר לכמות שהן ממטמאין לחין וממטמאין יבשין, *וכמה היא שריתן- *בפושרין כמעת לעת, רבי יוסי אומר בשר המת יבש ואינו יכול להשרות ולהחזיר לכמות שהיה טהור: **גמ'** מאי הני מילי? אמר חזקיה דאמר קרא °והדרה בגדהה מדרה כמותה מה היא ממטמאה אף מדוה ממטמאה, אשכחן לח, יבש מנלן? אמר רבי יצחק אמר קרא °היה" בהויתו יהא, ואימא הני מילי בלח ונעשה יבש, יבש מעיקרו מנלן ותו הא דתנן המפלת כמין קליפה כמין עפר כמין שערה כמין יבחשין אדומים תמיד למים אם נמוחו ממא מנלן, דהיה=רבריא הוא, אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אף דמה נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים? אמר דמה בר משכב ומושב הוא, ולטעמיך אבן מונגעת בת משכב ומושב היא דאיצטריך קרא למעוטי דרבנא אבן מונגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים: ודין הוא ומה זב שאינו ממטא בביאה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים, אבן מונגעת שמטמאה בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל "הזב הזב" ולא אבן מונגעת ולטעמא דמעטיה קרא דא לא דבי ממטאה אלא מי אמרת "הזב" ולא אבן מונגעת ה"נ אמר קרא "אשר היא" יושבת עליו = היא ולא דמה,

ימי לידה • כגון ילדה בזוב ופסקה מיד: **סבי גרסינן** לאמה שניים • לאמה שני ימים בשוקי בחוץ ר"ל שבין נדה לנדה: **ספק לידה ספק** זיבה • שמא לידה שמא זיבה ולא זב ולא זו ולא חלם ולד הוא ולא לאמה בפמיתה הקבר כל היא לידה ולא זיבה ולא חלם ולד ולאמה תורה אור דם בפמיתה הקבר כל היא זיבה ולאן כאן לידה ולא חלם ולד הוא ולאמה דם בלידה כל זו יולדת בזוב ולא חלם פמיתה קבר בלא דם ולאן כאן לידה ולא חלם ולד הוא ולאמה כל זו ולא זו הלכך ספק הוא וגמיל עליה אמה לידה לטמא שבמטיים אפילו לא מראה אומר זיבה שכל זמן שלא תפסוק ז' נקיים לא תטהר, ומביאה קרבן ואינו נאכל שמא אין כאן לא לידה ולא זיבה: **ימי לידה שאין רואה** כגון שלו כו' • ואע"ג דאיכא לספוקי ביולדת בזוב ויש כאן לידה וזיבה: **משום דאיכא למימר** כו' • אבל לא הוה פסיקא לן ביולדת נקבה הוא לא סלקי לה: **מ' ימים** ממאין • מרי מיניהו זיבה וכי אמרינן מהורין חד מיניהו הוי שימור ומעונה לתמיד וביום ש"ש הוא תחלת נדה **ונעלם** לא **מהם** ומכה: **ימי שמשה** כימי זיבתה • דמעברה ממאין הוו ז' נדה וז' זיבה ומעברה מהורין ז' לספירה וז' לתמיד כדי ימי שמשה (ה) א) כימי זיבה וכן למאה • ממאין ז' ימי נדה ולעולם ימי זיבה ומאה מהורין ז' לספירה ולעולם לתמיד וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

דם הגדה: **וסגיע** • קר"ק בלעז"ן וממטיעיה הזב הן והוי לה הטומאה: **וכמה היא שריתן** • דמאן לא הדרא כי אלא שיטרא לחין ניתנו: **כפושרים** מעט לעם • אבל מים מפי מים-חמים לא ממעט לעם, ובמין הן: **גמ'** מגא ומטלו: **מעיקרו** לא • דהוה לה מטמא מגמו כמין שהא זב: **יבש** מעיקרו • כגון הני דתנינן: **מין שערה** • אדומה: **עושה משכב** • שיהא מטכבו ממטא אדם ולא יהא לחצון במגעו אלא לא הטומאה כמשכב הדה עלמה: **שאינו ממטא** בביאה • אדם הנכנס עמה לבית דכתיב והבא אל הבית וגו': **סוב** • אחר יכבס עליו הזב (ויקרא מ) • **מיה** עושה משכבה לא הטומאה ולא דמה עושה משכבה לא הטומאה אבל ממטא הוא **אלא** אם שחמיו מטא להיות לחצון ולא על פי אלון מגע בו הא אינה הטומאה (כלים פ"א מ"ג) דדם נדה ממטא במגע:

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ימי שמשה וכו' כימי זיבה (ב) תוס' ד"ה וכן וכו' כימי זיבה: (ג) ריה"ק לא וכו' מטיל מלעמא מסכת ומושב ממטעיה ליה כמי וכו' וכל המסכת:

* ימי לידה (אלא שאינה רואה הכא) אינו דומה לז' נקיים, כמו כן יש נגד אלא רואה הכא לא דומים לז' נקיים

עין מסרא

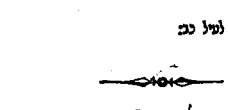

[נמ"ל כב:]

[ע"ז כמה:]

נמ"ל כב:

גליון השי"ס

מתני' בפושרין מעלין: עיין זבחים עם ע"ב הר"ם לא כתבתם: רשי"ו ד"ה כיון שוטה כי' לא שחמיו מטא מטא • מי' שכב מ ע"ב בתוס' ד"ה כדעו מן:

נמ"ל כה: כני

הגהות מהר"ב רגשבורג

א) רש"י ד"ה ימי שמשה וכו' כרי ימי שמשה כימי זיבה כנ"ל: ב) תוס' ד"ה וכן לאלף וכו' ימי שמשה כימי זיבה וכו' כנ"ל:

* מיגיה (מה ר"ל) כי לוקח על הקרייה. בתוכם מוכא האמר (אמן המונעת אינו עושה משכב

נוסא

דברים המאמאים לח ויבש ודברים המאמאים רק לח

נוסא

מקורות לגזרות דם נדה כבל מינו מבנים

קטיות על הא דהוה הגא דאר לאשר נדה עצמה

(מדקה) קטיות

תוספות

נוסא

דם נדה אינ"ב טמאה בהאמא אינו עושה משכב

תוספי הרא"ש

אלא ש"ם שלון ש"מ ושמטא דרב הונא ברי' דרב יהושע הוי דאע"ג דספק ספיקא הוא מ"מ אם בעלמא אין עולים הכא הוה לן למיגזר אטו בעלמא:

סליק פרקא מנדם. וסמ"ן לא מסמינן ליה שנדם לאחרים מומאה לעצמו לא כ"ש דאיכא למיסר שעיר המשתלח יוכיח ולרבא דלית ליה שעיר המשתלח יוכיח לעיל בפ' בנות כותים ארצמריך לדם הגדה של מסורת שאינו גורם לה מומאה' הוימה לקבן אמאי צריך קרא לטמא ומכו בטמא ומשא נילף מדם הגדה ואי מרבת שכן כמשכב באהנם א"כ אמאי ארצמריך קרא לקבן למעוטי זב יבש מדהכא תיתי דומה מטא וי"ל דעיקר מומאה דהוי לא לעיקן מגרה אבל כיון שהשתן הכתוב לטומאה מסילא

ילפינן מדדדי לטמאות לח ויבש דגלוי מלתא בעלמא הוא: ותנו הא דתנן המפלת כמין ומיכה • תימה מאי הוי הייתו קמייתא נמה ר"ל דהוי כמו אלבה תנן וכ"ת ח"ג יבש מעיקרו מדור הא תנן המפלת וכו' א"ג הוי יבש משהנה כמין הוי שנעשה כמין יבחשין אי קליפה מגא לן: יכול תהא אבן מונגעת עושה משכב ומושב לטמאי אדם לטמאי בגדים • תימה מי חסירא מסמרע נמיה בגדים • תימה מי חסירא מסמרע נמיה דלא עביר משכב ומושב אלא לטמאי אוכלין ומשקין כדאיכא בפסחים פרק אלו דברים • ולקמן בפרק בתרא אפרשנו בע"ח • וי"ל דעיקר דינא לא בעי' למילף אלא לטמאי אוכלין ומשקין כמין מסמרע אלא כמין דמשכב ומושב אדם ובגדים נקט אדם ובגדים הלכך לא חש לטיסר מסמרע יוכיח שכמטא בביאה ואינו עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים משום דיהיה דעיקר מילתא לא מלף אלא לטמאי אוכלין ומשקין כמין מסמרע • ועוי"ל דהא דמסמרע נמיה אינו עושה משכב ומושב אלא לטמא אוכלין ומשקין הייטו מרבא הוה ולא המסמרע ואבן המונעת ומשקין כמין מסמרע והא דלא מרבי תלמודא אלמא עושה משכב ומושב לטומאה קלה משום דלא הוה יהיה שהוא כך לא מטמאה ולא מטריחה: אבן המונעת שמטמאה בביאה כו' • תימה מה יוכיח שמטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב • וי"ל דמה נמיה לא אימעוט אלא מהכא